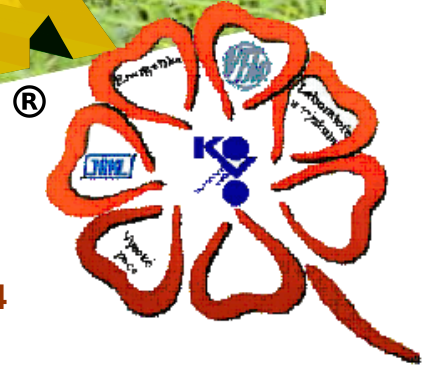

PORKOVÁK

Ročník VIII. číslo 11 datum vydání 20. 11. 2014

Už si ani nevzpomínám...

Za tuto větu může podle vědců práce na směny, která poškozuje paměť a myšlení a představuje ohrožení lidského zdraví.

Pracovat na směny, především v noci, značně **poškozuje myšlení a paměť**. Když takto člověk pracuje deset let či více, jeho mozek je oproti jiným stejně starým lidem opotřebovanější a starší o zhruba 6,5 roku. Tvrdí to studie francouzských a britských vědců, o které informují média obou zemí.

Práce v noci a v časově různých směnách se již delší dobu považuje za možnou **hrozbu pro lidské zdraví**. Podporuje nejspíš vytváření například žaludečních vředů, kardiovaskulárních chorob a některých typů rakovin. Vědci na obou stranách Lamanšského kanálu nyní deset let zkoumali, jaký dopad má směnný provoz na kognitivní schopnosti zaměstnanců.

Výzkum ukázal, že negativní dopady směnného provozu na kognitivní schopnosti u člověka **přetrvávají nejméně pět let po ukončení podobné práce**. Míra a povaha dopadů se ale u jednotlivců velmi liší, poznamenal odborník z ústavu CNRS v jihofrancouzském Toulouse Jean-Claude Marquiém který výzkum koordinoval. Možnými dopady směnného provozu na lidské zdraví se podle něj budou vědci dále zabývat.

Noční směny v pravidelné kombinaci s denními službami již v roce 2007 odborníci Světové zdravotnické organizace (WHO) označili za **pravděpodobný spouštěč rakovin**, protože **narušují biologický rytmus člověka**. Švédská studie z roku 2011 varovala, že noční práce zdvojnásobuje riziko, že mladého zaměstnance postihne roztroušená skleróza. V roce 2012 francouzští vědci došli k závěru, že u žen pracujících v noci je riziko vzniku rakoviny prsu asi o 30 procent vyšší než u ostatních žen.

Autoři nejnovějšího francouzsko-britského výzkumu doporučují k omezení negativních dopadů směnného provozu například to, aby zaměstnanci byli pod pečlivým lékařským dohledem a zaměstnavatel se snažil jejich práci lépe organizovat, především co nejméně narušovat jejich hlavní fáze spánku.

Lidé, kteří pracovali i v noci, mají oproti ostatním **větší problémy se spánkem i v důchodu**, uvedl profesor Derk-Jan Dijk z výzkumného ústavu v hrabství Surrey v jihovýchodní Anglii. *"Již připouštíme, že směnný provoz není nejspíš dobrý pro naše fyzické zdraví, ale nyní se ukazuje, že je tím postižena i funkce mozku. Myslím, že toto poznání překvapí mnoho lidí,"* řekl stanici BBC tento spoluautor nového výzkumu.

Zdroj: ČTK, Verlag Dashöfer

CO NESMÍTE VĚDĚT!

Michal Morris

Nahlédněte do vybraných ukázek z knížky „Co nesmíte vědět!“. Je dostupná v knihkupectvích, knihovnách a také ke stažení na internetu. Knížka má sice 374 stran, ale vřele doporučuji přečíst si ji.

Ovládal mě stále silnější pocit, že žijeme ve světě klamů a že někde blízko cosi dřímá a chtěl jsem zjistit, co to je. Začal jsem pátrat.

Zjištění, že hospodářství, bankovníctví a politika se hrají s falešnými kartami, mi nic nového nepřineslo. Rozdíl byl pouze v rozsahu, v jakém se mi vše zjevilo a který jsem evidentně podcenil. Řečeno slovy Shakespearova Hamleta: „Je něco shnilého ve státě dánském.“ Vše smrdělo až do nebes, až se mi dělalo zle.

Vysvětlím vám, jakou budoucnost nalinkoval tento malý osvícený kruh super bohatých lidí mně i vám. Jejich plán má jednoduché a neokázalé pojmenování: Nový světový řád (NWO).

Začneme událostmi posledních let, protože jsou do jisté míry stále ještě čerstvé, Kolik toho víte o probíhající hospodářské krizi? Co si myslíte, že ji spustilo a co způsobilo? Domníváte se, že už je zažehnána?

Americký trendový prognostik Gerald Celente v rozhovoru ze 17. listopadu 2010 řekl: „Tohle je začátek konce eura. Euro bylo vytvořeno s velkými očekáváními v době velké hospodářské euforie a za předpokladu, že růst nikdy neskončí- ale každý růst má nevyhnutelně svůj konec! To, co se v Evropě děje, není krize. Od roku 2007, kdy začala se (kromě toho, že centrální banky vysypaly biliony dolarů jako pokus o záchranu systému, který se zhroutil sám od sebe) nic nezměnilo!“

Záchranné balíčky

Čím delší dobu potřebuje zákazník na vyrovnání dluhu, tím déle musí platit úroky. Úroky jsou peníze, které banky dostávají za to, že nic nedělají. To je bombastický kšeft. Ale co se děje v okamžiku, kdy už klienty nemohou splácet ani úroky? To musí přece banky trápit, nebo ne?

Před novináře vystoupila po „dlouhých a obtížných, vyjednávaních,“ s tragickým výrazem ve tváři, hluboce pohnutá a naprosto ohromená Angela Merkelová s Peerem Steinbrückem. Dva herci, kteří přesvědčivě hrají role starostlivé spolkové kancléřky a vzteklého ministra financí. Oznámili, že proto, aby zabránili dalším škodám a možnému „plošnému požáru“, připravili bankám záchranný balíček ve výši neslychaných 500 miliard eur.

Podobné záležitosti se neodehrály jen v Německu. V celém západním světě byly státy nuceny vydávat na záchranu bank miliardy dolarů- peníze, které ovšem neměly. Odkud je měly vzít? Všechny země jsou ohromně zadlužené a příjmy z daní pracujícího obyvatelstva nestačí ani na zaplacení úroků! Ale u koho vlastně mají státy dluhy? Přirozeně, dluží bankám, komu jinému? Myslíte si, že to nedává smysl? Ale ano, tak to je!

Co mne udivilo na prohlášení kancléřky z října 2008 bylo, že veřejně nikdo nespustil povyk, když uvedla, že úspory v Německu jsou pojištěné! Absolutně nikdo se nedivil tomu, co tvrdila Angela Merkelová- že se může zaručit za všechny soukromé německé vklady v odhadované výši 570 miliard eur! Opakují ještě jednou zřetelněji, neboť většina lidí to dodnes správně nepochopila. Roční rozpočet Německé spolkové republiky v roce 2008 činil 283 miliard eur! Tak vysoká byla částka, kterou mohl stát během celých dvanácti měsíců utratit. Výplata každého eura z 283 miliard byla přepečlivě naplánovaná. Jak tedy mohla paní Merkelová garantovat, že stát v případě zhroutení bank daruje střadatelům 570 miliard eur? Kde by je vzal? Možná to již tušíte. Jedinou cestou je další zadlužení u bank.

S každou krizí a každým krachem finančního sektoru banky stále bohatly. To podněcuje celou řadu otázek, především však tu, odkud banky vlastně peníze berou!

Ted' to přijde: v polovině roku 2009 bylo bankám povoleno, aby založily tzv. Bad Banks (špatné banky). Jednalo se v podstatě o obrovské skládky, na kterých se směly shromáždit tzv. špatné úvěry. Banky se zbavily svých prodělků a najednou měly čisté účty. Jako mávnutím kouzelného proutku, Commerzbank směla v Bad Bank zlikvidovat více než 15 miliard. Dresdner Bank téměř 40 miliard. Stát sice převzal na krátkou dobu jako protislužbu dvacet pět procent akcií, ty však později podílové vlastníci vykoupili nazpět – podle všeho na „speciálních“ podmínkách.

Zlatý standard

Nejdříve byl zaveden stříbrný standard. Znamená to, že každá země mohla vydat jen tolik mincí a cedulek, kolik měla ve státních trezorech stříbra jako protihodnotu. Stříbrný standard postupně nahrazoval zlatý standard, jeho zavádění se však stát od státu lišilo. Ve zlatém standardu Německého císařství byla například jako měnová jednotka zlatá marka. 2790 zlatých marek odpovídalo ceně jednoho kilogramu ryzího zlata.

Přibližně od roku 1800 měly zlatý standard prakticky všechny země, a to až do začátku první světové války v roce 1914. Z ekonomického hlediska se jednalo o nejstabilnější epochu v dějinách. Poněvadž byl objem zlata daný a jen tak z ničeho se další objevovat nemohlo, nevznikaly ani bubliny. Lidé byli nuceni hospodařit rozumně a bez velkých výkyvů. Pokud si některá země chtěla dovolit více, musela zvýšit výkon, aby si mohla od jiných koupit více zlata. Pokud si žila nějaká vláda nebo země nad poměry, peníze ze země otekly, Buď musela prodat zlato, nebo ho vyměnit za své dluhy.

Přiteklo nazpět teprve tehdy, vrátila-li se špatně hospodařící země ke zdravé finanční politice. Tato automatická kontrolka finančních výstřelků byla zásluhou právě zlatého standardu.

Krytí zlatem fungovalo až do první světové války a přinášelo relativní stabilitu. Od roku 1914 však téměř bez výjimky a na celém světě platíme nekrytými, bezcennými drobnými mincemi a papírovými útržky- bankovkami! Od onoho okamžiku máme už jen bezcenný papír a téměř bezcenná kovová kolečka, mince, jimž říkáme peníze.

V roce 1914 byl zrušen, evropské země chtěly vést válku, potřebovaly mnoho peněz na výzbroj, a tak zlatý standard „přerušily“. Bankovky už nemusely být směnitelné za zlato, a z toho důvodu se jich mohlo tisknout neomezené množství, přestože nebyly kryté. Stát lidem nařídil, aby je uznávali a používali. Bankéři se tetelili blahem- všechny emisní banky západního světa v té době

již přešly do soukromého vlastnictví několika mocných osob. Všechny státy, když chtěli tisknout větší množství peněz, byly nuceny brát si u nich úvěry. Válka je vždycky to nejlepší, co se bance může přihodit.

Zlatý standard se válce obnovení nedočkal. Několik států se o to pokusilo, ale jisté mocné kruhy tomu dokázaly zabránit. Mimoto si lidé poznenáhlu zvykli, že platí bezcennými penězi. Dozrál čas pro další velký převrat: proč vůbec ještě tisknout jakési papírky? I to stálo peníze, které bance utíkaly. Na pořad dne se dostal bezhotovostní platební styk. Věděli jste, že devadesát tři procent peněz, jež jsou v roce 2011 na tomto světě v oběhu, ve skutečnosti neexistuje? Jedná se pouze o čísla na papíře, nebo přesněji řečeno na monitoru počítačů. Platíme něčím, co reálně neexistuje.

V roce 2010 muselo několik zemí EU společně s IWF podpořit Řecko, které se ocitlo v platební neschopnosti, tato přímá pomoc odporovala Maastrichtské dohodě, jež podobné platby zakazuje. Státy unie přesto Řecko podpořily a podle názoru odborníků porušily smlouvu o Evropské unii, Rozhodující je, abyste pochopili, že „krize“, v eurozóně nemůže mít krátké trvání. Oslabení ekonomiky po roce 2007 není náhoda. Považuji za důležité uvědomit si, že takové události mají již po staletí stejný vzorec a vždy jsou za nimi tytéž síly.

V roce 1971 již USA neměly vlastní zlato- odevzdali právě poslední zbytek Francouzům- a tak byly obě přemožené válečné mocnosti (Japonsko a Německo) nuceny poskytnout Spojeným státům půjčku ve zlatě s výpovědní lhůtou třicet let, a to ve výši 120 miliard amerických dolarů ve zlatě. Takže musely USA půjčit své zlato na třicet let, jež už bez toho bylo uskladněno u FEDu. Tato půjčka vypršela na konci roku 2001, kdy mělo dojít k vyplacení Japonska a Německa ve zlatě. V oné době by obě půjčky měly přibližně osminásobnou výši, tedy hodnotu téměř jednoho bilionu dolarů. Zlaté rezervy ležely údajně ve sklepech FEDu, které sahaly až pod pouhých sto metrů vzdálené World Trade Center. Nešťastnou náhodou se však World Trade Center několik týdnů před vypršením splatnosti zřítilo a zlato zmizelo v nenávratnu.

z knížky vybrala: Bc. Sobolová Alena, MBA

JEDNALI JSME S ODBORÁŘI V POLSKU

DŮCHODCI, ...JAKOŽ I ČEKÁNÍ NA „SVŮJ PODÍL“

Jsem členkou komise pro Stanovy OS KOVO a připravuje se změna bodu Stanov týkající se důchodců v OS KOVO.

Níže uvedený e-mail vyšel rovněž ve zpravodaji KONTAKT, odborářů Siemens Elektromotory s.r.o. Mohelnice a je tedy veřejně přístupný na : www.oskovo.cz/os-kovo-periodika-zo-os-kovo/kontakt

„Můj e-mail (píše kolega Hanák) členům komise pro Stanovy OS KOVO a vedení OS KOVO ve věci „odboráři důchodci“ Ahoj komisaři..

Teď, v pátek a sobotu (3. a 4. 10. 2014), mělo naše Krajské sdružení akci, .. setkání zástupců ZO (předsedové, členové závodních výborů). Pozván a přítomen byl i místopředsedy OS KOVO Jaromír Endlicher..

V jeho prezentaci byla i zmínka o problému, který jste řešili, .. o „odborářích důchodcích“.. Následovala diskuse zúčastněných.. Připojil jsem se, .. a právě toto moje „připojení se“ vám nyní chci tlumočit..

OS KOVO má problém s penězi (jako skoro každý), musí hodně šetřit.

Smyslem odborů je aktivní interakce - vztah, zaměstnanec – zaměstnavatel. K tomuto odbory přece vznikly.

Kritizujeme vládu, poslance, zaměstnavatele, .. kde koho..(tedy, my bychom měli být sami „bez viny“).

„Velkoryse“ (PROČ tehdy vlastně ??!) jsme před časem ve Stanovách „udělali“ z důchodců odborářů, postaru řečeno, „řádné členy“, ač neplatí 1% z čistě...ho důchodu. Tím jsme si „prodražili“ členství v ČMKOS.. a bůhví kde všude ještě.

Podle mě, se, tím, že jako celá společnost, tak i my odboráři, **stárneme**, .. se v OS KOVO, stále více uplatňuje, ostře řečeno, „**důchodcovská lobby**“.. Tito, zcela konkrétní, lidé (ne všichni) přemýšlí, jak **zůstat „řádnými“** členy OS KOVO a přitom **platit co nejméně**. A pokud „jejich“ ZO vlastní nějaký **majetek**, tak jak **si zachovat možnost podílet se** na jeho výnosech, či, a to zejména, **na zisku z jeho, případného, prodeje**.. Vždyť, přece, .. „se na jeho budování podíleli“..(proč by ho měli schlamstnout nějakí noví „mladí“, kteří nemají zásluhy..). Osobně si myslím, že to druhé je silně zastoupeno. Navenek „se“ tomu říká všelijak jinak, ale podstatu vidím v tomto.

Jasně, kdo chce být i jako důchodce členem odborů, tak ať je. Ale, dle mě, v pozici, řekněme, **čestného člena**. Už NE coby „řádný“ člen, dokonce, myslím si, ani kdyby platil „naše 1%“. Důvod ? Viz. bod 2. Hlavní a zásadní smysl odboráře, to je, mít „k sobě druhou stranu“, to je zaměstnavatele (oba v aktivním „výrobním“ procesu), v případě důchodce zmizel, není...

A naopak, u mnohých (ne u všech) zůstal pocit, silná potřeba, „podílet se na majetku ZO“, které přece dotyčný „tvořil“ !? Mimochodem, .. nestálo by, v této logice věci, za úvahu zahrnout do podílníků na majetku ZO i zesnulé členy odborů, kdy jejich „členský podíl“ by byl předmětem dědického řízení jejich pozůstalých? Neb, přece, i oni „se podíleli na tvorbě toho majetku ZO“. Nelze je „okrádat“.. Nehledě k tomu, že nejedem dnešní majetek ZO byl tvořen, či alespoň spolutvořen, zaměstnanci příslušné firmy, jakož i příspěvky tehdejšího ROH či OS KOVO, tedy všemi zaměstnanci firmy, respektive všemi odboráři napříč republikou (i Slováký).. tedy, i je zahrnout do podílníků na výnosech z prodeje majetku příslušné ZO.

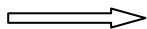
Prostě závěrem..

Ač sám coby dup důchodce, ..ač naše ZO má uloženou „nějakou tu šestku“ (jako 25 let předseda této ZO, jsem se o to velmi přičinil), mě ani nenapadne, abych KEČAL po mě aktivním odborářům do jejich konání. Abych špekuloval jak jim do toho kecat, přitom však sám co nejméně odborům platit. Už vůbec ne, abych se třepal na nějaký žvanec ze „zbytků“ ZO pokud nějaké žvance budou. Musela by mě hanba fackovat, kdybych po 25 letech předsedávání takto hamižně zaprodal svoji duši. Ano, o četné členství v OS KOVO zájem mám. Pokud kdysi „moje“ ZO bude pořádat v budoucnu nějaký *hajdamáš*, pokud mě na něj pozve, dokonce mi dá slevu, tak neodmítnu. Ale dělat si NÁROK !? .. Dokonce skrz Stanovy OS KOVO ?! NE !

S pozdravem Jiří Hanák, předseda 1.ZO OS KOVO Mohelnice“

Bc. Sobolová Alena, MBA

**ROZBIL SE PŘI BOURÁNÍ
HLOUBKOVÉ JÍDELNY A STÁLE
HYZDÍ**

Nevíš? Zeptej se!

Bc.Sobolová Alena, MBA ZO Energetika

595 686 141 mobil 774 101 642 alena.sobolova@arcelormittal.com

Verner David ZO Laboratoře a Výzkum

595 684 034 mobil 724 937 020 david.verner@arcelormittal.com

Borůvka Pavel ZO Vysoké pece

595 686 254 mobil 724365533 pavel.boruvka@arcelormittal.com

Lúčan Luděk ZO Válcovny plechu F-M

558 482 946 mobil 721 427 805 ludek.lucan@arcelormittal.com

Bug Emil ZO ArcelorMittal Karviná

596 391 338 mobil 602 560 947 emil.bug@arcelormittal.com

PORKOVÁK

Rada odborů OS KOVO ArcelorMittal Česká republika

ul. Vratimovská 689, 707 02, Ostrava - Kunčice,

tel. 59 568 4231,

E-mail: vspor01.ostava@mittalsteel.com